

hvad der i den Henseende er fremført for og imod dette Forslag, der jo som viist andesteds er accepteret. Der var imidlertid een Bemærkning — og det var ogsaa den eneste, hvori jeg skal give den ærede Minister Ret i hans Uttringer, det var den, at det er vanskeligt at vurdere Opfindelser, som komme frem, idet en Opfindelse kan give Anledning til meget store og nyttige Opfindelser. Jeg erkjender, at deri har den høitærede Minister fuldstændig Ret, og det skal jeg tage til Indtægt, naar vi komme til det næste Affnit af Forhandlingerne, hvor der bliver Spørgsmaal om denne Forundersøgelse. Da skal jeg ganske sikkert erindre det; thi det er en af de Ting, jeg da vil bede om, at der maa blive lagt meget Mærke til. Jeg begjærte dog nærmest Ordet for at sige, at den høitærede Minister maa tilgive mig, jeg har paa ingen Maade anerkjendt, at der var nogen-somhelst Ret for Opfinderen, eller at der var nogen-somhelst Billighed for, at Samfundet skulde tilstaa Opfinderen en Beskyttelse. Opfinderen har aldeles intet Krav overfor Samfundet med Hensyn til Opfindelsen paa nogen Beskyttelse, og alle de Forsøg, der have været gjorte paa at stille Noget op som Retgrund til at begrunde et saadant Billighedskrav fra Samfundets Side mod Opfinderen, ere hidtil ikke lykkedes. Selve den høitærede Ordfører for Udvalget (Krieger) har jo, som det vil ses af Betænkningen, ikke kunnet opstille nogen Ret, men har, hvad jeg fuldstændig billig, erklæret, at det kun var visse praktiske Hensyn, som gjorde, at man kunde komme til at tale om en Opfindelses Ret. Den ærede Minister vil ganske vist, naar denne Note af Rigs-kantsleren af 5te December 1868 efteres, se, at den indeholder langt mere end en Bestræbelse for at komme til at faae Patenterne ophævede. Den indeholder en Tilkjendegivelse af, hvad der efter omhyggelig Overveelse er blevet den preussiske Regerings Beslutning, og Rigs-kantsleren har senere, som jeg nævnte, nævnt Grunden til, at Lovforslaget ikke er kommet frem. Naar det kommer frem, tvivler jeg ikke om, at det bliver gennemført, thi i den Henseende staar jo Rigs-kantsleren paa det heldige Standpunkt, at de Forslag, han fremlægger for Rigsdagen, sædvanlig blive gennemførte. Hvad England angaar, vil jeg blot kortelig henvise den høitærede Minister til Lord Stanley, som har været Præsident i en Kommission, der blev nedsat for faa Aar siden, og han udtalte sig paa det stærkeste for Patentvæsenets Afkaffelse. Hvad Nordamerika angaar, kunde jeg ligeledes henvise til en Beretning, der er kommen fra et Kammer, hvis Navn jeg i dette Dieblit ikke husker; men jeg skal iøvrigt lade Forholdene i Nordamerika ligge, idet jeg ikke er saa nøie bekendt med dem, som med hvad der er passeret i Tydsland og England. Jeg tillader mig at spørge den høitærede Minister: Hvad vil Følgen blive af, at vi tage dette, som det siges:

„raske, overilede og uforstandige Skridt“. Vil Industrien her i Landet komme til at lide derunder, eller ville vi komme til at faae nyttige Opfindelser? Nei, vi ville faae Opfindelser lige som hidtil, baade hjemmefra, og fra Udlandet og dette langt lettere og for langt bedre Kjøb end tidligere. Det vilde netop være den allerbedste Stilling, man kunde tænke sig for Industrien her i Landet, naar vi vare rent fri for Patentvæsenet og frit kunde benytte alle Opfindelser fra Udlandet. Der blev saa kun tilbage det Spørgsmaal, om vi vil de mange Opfindelser, der nu gjøres herhjemme. Ja, disse Opfindelser ser jeg efter ude i Horisonten; thi endnu har jeg ikke opdaget, at de ere komne tilstede paa Grund af Patentvæsenet, og jeg kan endnu mindre tro, at dettes Afkaffelse skulde medføre et Savn i Retning af Fremskridt. Naar den høitærede Minister dernæst sagde, at man maatte ikke blande Videnskaben med ind her og tale om videnskabelige Opdagelser, saa paastaar jeg, at netop alle de Opfindelser, som ere gjorte i Industrien og have noget Værd, egentlig ere videnskabelige Opfindelser, idet de hvile paa en videnskabelig Granskning af Naturkræfter og Naturlove, kort sagt af Alt, hvad der betinger det menneskelige Samfunds Velvære. Den Opmuntring til Opfindelser, som nu gives, tror jeg virkelig slet ikke behøves, eller rettere: jeg er fuldstændig overbevist om, at den er unødig. Jeg kan ikke tro Andet, end at det vil være i høi Grad uforstigt af os nu at vedtage en Patentlovgivning, som vilde hæmme Industriens Udvikling, blot for at give disse mulige Opfindere, som forresten ofte komme faare let til de Smaating, de fremvise som Opfindelser, Noget, som kunde kaldes en „billig“ Beskyttelse og hindre Industrien i at benytte frit, hvad der i de store industrielle Lande frembringes til dens Udvikling og Fremgang.

Ordføreren: Jeg tror, at det her i denne Sag som i andre flige Sager er meget vigtigt, at man fra først af holder sig meget skarpt for Die, hvad det er for et Spørgsmaal, som foreligger. Det kommer ved flige Sager i høi Grad an paa, at Spørgsmaalet fra første Færd stilles rigtigt. Jeg gjør denne Bemærkning lige overfor det høitærede Mindretal, der stillede Spørgsmaalet saaledes, som om det Forslag, vi behandlede, var et Forslag til at reformere Patentlovgivningen. Nei, det er det ikke. Jeg ved nok, at der drives store Misbrug med Ordet Reform, saaledes at enhver Forandring uden videre kaldes en Reform. Ikke ethvert Forslag til Forandring fortjener ubeset at kaldes Forslag til Reform. Forandringen kan jo, nærmere beset, være af høist tvivlsomt Værd og maasse ofte i Virkeligheden medføre en Forringelse; men i ethvert Fald haaber jeg, man vil erkjende, at den Sprogbrug, Mindretallet nu synes at ville slaa